

Arrest

nr. 272 819 van 17 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 9 februari 2020, diende op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker werd gehoord op 16 december 2021.

1.3. Op 17 januari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 17 januari 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Algerijns staatsburger van Berberse afkomst. U bent geboren op X 1993 in de stad X, gelegen in de gelijknamige provincie.

Op 2 februari 2014 trad u in dienst bij de Algerijnse nationale gendarmerie (al darak al watani). Na een trainingsperiode van zeven maanden in Guelma, werd u in gestationeerd in Debdeb, gelegen aan de Algerijns- Libische grens. U werkte als grensbewaker. Na enige tijd moest u uw positieve beeld van de gendarmerie bijstellen: er gebeurden racistische en onrechtvaardige incidenten. Ook werden sommige smokkelaars er onterecht van beschuldigd terroristen te zijn, om zo te rechtvaardigen waarom er op hen geschoten was. U wilde uw ontslag indienen, maar dit werd niet aanvaard omwille van personeelstekort. Op 2 februari 2018 liep uw contract af. Het werd zonder uw instemming verlengd door de gendarmerie en u moest op uw post in Debdeb blijven werken. U kon deze situatie echter niet langer verdragen en plande uw vertrek.

In juni 2018 had u verlof en mocht u uw post verlaten. U had kort voordien een burgerpaspoort aangevraagd en stak daarmee op 25 juni 2018 de Algerijns-Tunesische grens over. Vanuit Tunesië reisde u naar Turkije. U reisde van daaruit verder naar Griekenland, waar u aankwam op 7 juli 2018 en een verzoek om internationale bescherming indiende op 26 juli 2018. U bleef tot april 2019 in Griekenland. U wachtte de beslissing in uw verzoek om internationale bescherming niet af, en reisde via de Balkanroute verder naar België, waar u op 2 februari 2020 aankwam. Op 18 februari 2020 werd u aangehouden door de politie omdat u zich illegaal op het grondgebied bevond. Er werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd, dat echter verviel indien u een verzoek om internationale bescherming in zou dienen. Op 5 maart 2020 meldde u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op 9 maart 2020 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: foto's van uzelf in dienst bij de gendarmerie, een certificaat van het afronden van uw stage bij de gendarmerie, en een document waarin u toestemming wordt verleend om op verlof te gaan.

Bij terugkeer naar Algerije vreest u gevangen genomen te worden en geëxecuteerd te worden omdat u zonder toestemming uw werkpost hebt verlaten.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 4 december 2020. Op 5 januari 2021 beëindigde het CGVS uw verzoek, gezien u niet aanwezig was op dit onderhoud. Op 20 oktober 2021 werd uw dossier heropend op vraag van uw advocaat, gezien u de oproeping voor het persoonlijk onderhoud van 4 december 2020 nooit zou hebben ontvangen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen valt uw gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen met dat van iemand die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Zo blijkt dat u op 7 juli 2018 in Griekenland aankwam (CGVS, p. 17) en dat u er pas een kleine drie weken later, op 26 juli 2018, een verzoek om internationale bescherming indiende, en dat terwijl u al die tijd in handen was van de Griekse autoriteiten en uw aanvraag dus eerder had kunnen indienen (CGVS, p. 18). Bovendien wachtte u het resultaat van uw Grieks verzoek om internationale bescherming niet af (CGVS, p. 18). Deze elementen wijzen niet op een nood aan internationale bescherming.

Vanuit Griekenland reisde u via verschillende Balkanlanden door naar Italië en later Frankrijk. U verzocht echter niet om internationale bescherming in deze landen (CGVS, p. 18), terwijl u naar eigen zeggen van plan was om in 'eender welk' Europees land een verzoek om internationale bescherming in te dienen (verklaring DVZ, punt 31). U verklaart wel dat u in België een kennis hebt die u beloofd had u te helpen (CGVS, p. 18). Dit element kan echter niet opwegen tegen de verwachting dat iemand die nood heeft aan internationale bescherming zijn verzoek indient zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft.

Bovendien blijkt nog dat u ook in België niet meteen een verzoek om internationale bescherming indiende. U kwam in België aan op 2 februari 2020 (CGVS, p. 17). Evenwel diende u pas een verzoek om internationale bescherming in nadat u op 18 februari 2020 aangehouden werd door de politie omdat u illegaal op het grondgebied verbleef. Daarop gewezen verklaart u dat u moe was en gezwollen voeten had toen u in België aankwam. U moest soms buiten slapen. U wilde eerst voor uw gezondheid zorgen (CGVS, p. 18). Ook deze elementen wegen niet op tegen de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om zijn aanvraag onverwijld in te dienen, te meer omdat u door het indienen van uw verzoek recht op opvang en begeleiding geniet. Al deze elementen zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Bovendien legt u uw identiteitskaart niet neer. U had wel een identiteitskaart, maar die zou nog in Algerije liggen. U hebt niet aan uw familie gevraagd deze op te sturen (CGVS, p. 17), terwijl u al bijna twee jaar in België verblijft, er u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) reeds om documenten werd gevraagd (verklaring DVZ, punt 27) en u ook in Griekenland al een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend (CGVS, p. 18) en dus vertrouwd bent met het belang van documenten in een asielpprocedure. Dit nalaten om alle relevante elementen aan te reiken, zonder daarvoor een valabele verklaring te geven – u ziet zelf het nut niet in van het voorleggen van dit document (CGVS, p. 17), tast uw algemene geloofwaardigheid aan. Bijgevolg kan ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof worden gehecht.

Los daarvan zijn er elementen in uw verklaringen over uw vrees ten opzichte van Algerije die de geloofwaardigheid ervan ondergraven.

U verklaarde dat u bij de nationale gendarmerie van Algerije werkte van 2 februari 2014 en dat uw contract normaliter op 2 februari 2018 afliep. U legt dit contract niet voor en reikt evenmin een valabele verschoningsgrond aan voor het ontbreken van dit contract. U verklaart dat het contract in de administratie van de nationale gendarmerie bewaard wordt. U kan echter niet uitklaren hoe het komt dat u geen kopie van dit contract hebt gekregen (CGVS, p. 14, p. 17), wat weinig aannemelijk is gezien dit een overheidsdienst betreft die u wel van (kopieën van) andere documenten voorzag (CGVS, p. 16). U verklaart voorts dat de nationale gendarmerie dit contract zonder uw instemming verlengde (CGVS, p. 14, p. 17), wat weinig aannemelijk overkomt. Ook hiervan kan u geen begin van bewijs aanbrengen. Er kan dus niet zonder meer aangenomen worden dat u na 2 februari 2018 nog in dienst was bij de nationale gendarmerie.

Nog kan u niet op een aannemelijke wijze uitleggen hoe u precies deserteerde. U zegt dat u een burgerpaspoort had aangevraagd en tijdens uw verlof in juni [2018] vertrok. U weet echter niet meer precies wanneer u uw burgerpaspoort zou zijn gaan aanvragen in de stad Khenchela, en dat terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u dit aanvraag met het oog op uw vertrek (CGVS, p. 15). U weet ook niet meer precies hoe lang het duurde eer uw paspoort beschikbaar was, maar verklaart dat het doorgaans een week duurt (CGVS, p. 15). Het komt echter weinig waarschijnlijk over dat u in juni twee maal verlof zou hebben gekregen, één keer waarin u het paspoort zou hebben aangevraagd, en één keer waarin u zou vertrokken zijn, terwijl u in het verleden slechts om de vier maanden verlof kreeg (CGVS, p. 8) en terwijl u bekend stond als iemand die regelmatig te laat terugkeerde uit verlof (CGVS, p. 13). Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Nog is uw verklaring dat u gedeserteerd bent zeer moeilijk te verenigen met het gegeven dat u op legale wijze, met uw eigen paspoort, uw land verlaten hebt (CGVS, p. 15, p. 17). Erop gewezen dat u dan allicht een grenscontrole bent gepasseerd, en dat dit erop wijst dat u niet geviseerd wordt door uw overheid, verklaart u dat er op dat moment nog geen arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. U was op verlof en kon zo het land uit reizen (CGVS, p. 17). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zonder problemen met uw burgerpaspoort het land zou hebben kunnen verlaten, terwijl u doorgaans slechts enkele dagen verlof kreeg (CGVS, p. 8). Daarnaast zegt u dat het opsporingssysteem in Algerije niet zo ontwikkeld is als in België of in Europa (CGVS, p. p. 17). Dat u enerzijds zegt dat u nog niet opgespoord werd omdat u nog tijdens uw verlof het land verliet, en anderzijds uw succesvolle ontsnapping wijt aan het minder efficiënte opsporingssysteem in Algerije, is niet consistent. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnd.

Daarenboven overtuigen uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek evenmin. U verklaart dat de politie meerdere keren bij uw familie naar u is komen vragen. Ze zouden het huis doorzocht hebben, op zoek naar u. De laatste keer zou in 2019 geweest zijn (CGVS, p. 6-7). U kan aanvankelijk echter niet aangeven of de politie twee dan wel drie huiszoekingen zou hebben gedaan (CGVS, p. 6). Wanneer u er opnieuw naar gevraagd wordt, kan u plots wel aangeven dat het drie keer zou zijn gebeurd (CGVS, p. 7). Redelijkerwijze kan echter wel verwacht worden dat u het aantal van meet af aan precies zou hebben kunnen aangeven. Bovendien weet u niet hoe de politie reageerde wanneer uw familie vertelde dat u daar niet was. U weet ook niet hoeveel politieagenten er kwamen. Nochtans zou u vlak na elk huisbezoek met uw vader gesproken hebben (CGVS, p. 7). In dat opzicht kan redelijkerwijze wel van u verwacht worden dat u hierover meer informatie zou hebben. Het betreft immers de directe gevolgen van uw eigen gedrag waardoor u het land ontvluchtte. Dit schijnbaar gebrek aan interesse brengt de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (vragenlijst CGVS, vraag 2). U rept hier niet over op het CGVS, zelfs niet wanneer er u expliciet gevraagd wordt of er na uw vertrek nog andere dingen gebeurd zijn die verband houden met uw problemen (CGVS, p. 7). Dat u het arrestatiebevel op dat moment niet ter sprake brengt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaring hierover aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tot vlak voor uw vertrek voor de nationale gendarmerie werkte, noch dat u gedeserteerd bent. Deze elementen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

U verklaart nog dat u meermaals voor een periode van vijftien of twintig dagen werd opgesloten omdat u niet op tijd terugkeerde uit uw verlof of omdat u weigerde een bevel op te volgen (CGVS, p. 13). Hieruit kan evenmin een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde worden afgeleid. U werd immers opgesloten na een overtreding of na insubordinatie. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u niet de enige was die op die manier bestraft werd. Jullie werden als gewone gevangenen behandeld (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de opsluiting onterecht of disproportioneel was, en evenmin dat u anders werd behandeld dan anderen in gelijkaardige gevallen.

Volledigheidshalve moet opgemerkt dat het loutere feit dat u enkele jaren voor de gendarmerie hebt gewerkt evenmin volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat u omwille van uw vroegere werk problemen zou moeten vrezen (CGVS, p. 16, p. 18-19). Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen.

U brengt tenslotte geen elementen aan waaruit zou blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, de motiveringsplicht, van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en van artikel 4 richtlijn 2004/83.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal zijn vrees diende te beoordelen in plaats van de tijd die verlopen is tussen het moment van zijn aankomst in een land en het moment waarop hij een verzoek om internationale bescherming indient. Daarnaast acht hij het onredelijk dat de commissaris-generaal zijn reis door verschillende landen aanwendt om aan te nemen dat er geen sprake is van een gegronde vrees.

Hij stelt dat zijn identiteitskaart zich in Algerije bevindt en dat hij, indien hij dit nog zal ontvangen, een kopie ervan zal overmaken. Zijn paspoort, waarmee hij reisde, zou verloren zijn gegaan. Nu hij zijn identiteit voldoende heeft kunnen aantonen en die ook niet betwist wordt door de commissaris-generaal, begrijpt hij niet dat het hem zo kwalijk wordt genomen dit document niet te kunnen voorleggen.

Hij vervolgt dat hij getracht heeft om zo waarheidsgetrouw een antwoord te geven op de hem door het CGVS gestelde vragen. Zo antwoordde hij eerlijk dat hij niet weet waarom hij geen kopij van zijn arbeidscontract had gekregen en meent hij dat de overige documenten wel degelijk voldoende aantonen dat hij bij de Algerijnse nationale gendarmerie heeft gewerkt. Hij verwijst dienaangaande naar foto's, een certificaat en een document met toestemming om op verlof te kunnen gaan.

Nu het reeds enkele jaren geleden is dat hij zijn paspoort heeft aangevraagd, is het niet redelijk hem te verwijten dat hij zich die datum niet meer herinnert.

Hij benadrukt dat hij het land legaal kon verlaten en de grenscontrole kon passeren omdat er op dat moment nog geen arrestatiebevel was. Dat hij toevoegde dat het opsporingsstelsel niet zo efficiënt werkt als in België is volgens hem geen tegenstrijdigheid en kan de geloofwaardigheid van zijn relaas niet aantasten.

Dat hij eerste verklaarde dat er twee of drie huiszoekingen hebben plaatsgevonden na zijn vertrek en vervolgens, wanneer hij gevraagd werd of het er nu twee of drie waren, hij drie antwoordde, zou het hem niet kwalijk kunnen worden genomen nu het CGVS niet onmiddellijk een antwoord mag verwachten.

Tenslotte meent verzoeker, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dat het CGVS geen grondig onderzoek heeft geleverd en in de bestreden beslissing de nodige analyse dienaangaande ontbreekt. Hij wijst erop dat hij nooit bevestigd werd omtrent de situatie in Algerije en voegt toe dat corruptie er alom tegenwoordig is en er in Algerije een instabiel politiek landschap is.

2.2. Nieuwe stukken

Er worden geen nieuwe stukken overgemaakt.

2.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekers asielaanvraag en vluchtmotieven kunnen als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Algerije gevangen genomen te worden en te worden geëxecuteerd omdat hij zonder toestemming zijn werkpost heeft verlaten.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers vervolgingsverhaal en oordeelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot vlak voor zijn vertrek voor de nationale gendarmerie werkte en evenmin dat hij gedeserteerd is. De commissaris-generaal wees op volgende redenen: i) verzoeker legt geen contract voor en maakt niet aannemelijk dat zijn contract zonder instemming werd verlengd; ii) verzoeker kan niet op aannemelijke wijze uitleggen hoe hij precies deserteerde; iii) verzoeker kon op legale wijze met zijn eigen paspoort het land verlaten via de grenscontrole wat erop wijst dat hij niet gevisieerd werd door zijn overheid; iv) de gebeurtenissen na zijn vertrek kunnen niet overtuigen nu hij het aantal huiszoekingen niet van meet af aan kon aanduiden; v) verzoeker maakte bij DVZ melding van een arrestatiebevel, maar liet dit bij het CGVS onvermeld. Daarnaast meent de commissaris-generaal dat verzoekers gedrag moeilijk in overeenstemming te brengen is met dat van iemand die werkelijk nood heeft aan internationale bescherming omdat: i) verzoeker pas drie weken na zijn aankomst in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende; ii) verzoeker pas, nadat hij in België bevolen werd om het grondgebied te verlaten, een verzoek om internationale bescherming indiende en; iii) hij geen identiteitsdocument neerlegt hoewel hij zich al twee jaar in België bevindt en hij reeds door de DVZ op 11 maart 2020 gevraagd werd zijn persoonlijke documenten te tonen. Tenslotte stelde de commissaris-generaal dat uit verzoekers opsluiting wegens een overtreding of na insubordinatie en uit het feit dat hij enkele jaren gewerkt heeft voor de gendarmerie geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal en op grond van de uiteenzetting die volgt dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij Algerije is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker zeer uitgebreid bevrraagd werd omtrent zijn tewerkstelling bij de Algerijnse nationale gendarmerie (CGVS verhoor, p. 8-16) en blijkens de bestreden beslissing niet betwist wordt dat verzoeker er ook effectief tewerkgesteld was. Samen met de commissaris-generaal merkt de Raad op dat, ook al wordt die tewerkstelling op zich niet betwist, verzoeker wel degelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent de kern van zijn asielseelaas, namelijk zijn gedwongen tewerkstelling na afloop van zijn contract, zijn tewerkstelling tot aan zijn vertrek uit Algerije en de vermeende desertie. Bovendien worden zijn verklaringen niet onderbouwd door ondersteunende documenten. Hierbij merkt de Raad vooreerst op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker, hoewel zijn tewerkstelling bij de Algerijnse nationale gendarmerie de concrete aanleiding vormde voor zijn vertrek uit Algerije, niet in staat is om een contract van zijn tewerkstelling of om een document omtrent de gedwongen verlenging van zijn contract voor te leggen. Daarnaast is het evenzeer vreemd dat verzoeker, hoewel hij meermaals verzocht zou hebben om zijn ontslag en dit telkens schriftelijk geweigerd werd, hij hiervan geen stavingstuk kan voorleggen. Dat hij die documenten zou bewaren in een locker op zijn werk (CGVS verhoor, p. 14) overtuigt de Raad allerminst nu hij nochtans wel in staat bleek om andere werk gerelateerde documenten voor te leggen, met name het document dat het einde van zijn stage attesteert en een document waarbij hem verlof werd verleend (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 2 "einde stage" en 3 "verlof"). Vervolgens acht de Raad het evenmin geloofwaardig dat verzoeker op geen enkele wijze in bezit werd gesteld van zijn contract en kan de uitleg, dat het contract bewaard wordt in het secretariaat en geen kopie afgegeven wordt, niet overtuigen (CGVS verhoor, p. 17). Dat verzoeker niet in bezit zou worden gesteld van een kopie van zijn contract doet nog meer verbazen nu verzoeker wel in bezit was van een certificaat dat werd afgegeven ter beëindiging van zijn stage (CGVS verhoor, p. 16) en van een attest waarbij toestemming tot verlof werd verleend. De Raad merkt nog op dat verzoeker niet alleen in gebreke blijft om ondersteunende documenten met betrekking tot zijn tewerkstelling tot aan zijn vertrek uit Algerije neer te leggen en hiervoor geen afdoende verklaring kan geven, maar daarenboven nog naliet zijn identiteitsdocument voor te leggen hoewel hij hiernaar reeds gevraagd werd tijdens het interview bij de DVZ (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst 11 maart 2020, punt 27) en verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde dat zijn identiteitskaart zich in Algerije bevindt en hij aangaf dat hij het zou laten opsturen (CGVS verhoor, p. 17). De commissaris-generaal kan worden bijgetreden dat dergelijk niet-handelen, zijnde het nalaten van het voorleggen van relevante elementen zonder daarvoor een valabele verklaring te kunnen geven, de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas aantast.

Vervolgens meent de Raad dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot de gedwongen verlenging van zijn contract, dat initieel afliep op 2 februari 2018 (CGVS verhoor, p. 14). De uitleg die verzoeker hieromtrent verleende, overtuigt allerminst, waar hij stelt dat hij, op de dag dat zijn contract afliep, "*gewoon moest voortwerken alsof er niets veranderd was*" (CGVS verhoor, p. 14).

Verzoeker bleek ook niet in staat om op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze hij dan wel gedwongen werd om een nieuw contract af te sluiten. Indien verzoeker effectief onder dwang moest verder werken, kan het van hem redelijkerwijze verwacht worden dat hij, hiernaar gevraagd, ook meer details kon geven, *quod non*. Ook in het verzoekschrift geeft verzoeker hieromtrent geen verdere duiding en komt hij niet verder dan erop te wijzen dat hij getracht heeft om zo waarheidsgetrouw een antwoord te geven op de hem door het CGVS gestelde vragen en hij niet weet waarom hij geen kopie van zijn arbeidscontract kon ontvangen, waarmee hij louter herhaalt wat hij reeds verklaarde bij het CGVS en niet in staat is een ander licht te werpen op de daaromtrent gedane beoordeling. Dat verzoeker, hoewel zijn contract zou aflopen op 2 februari 2018, toch nog tot aan zijn vertrek uit Algerije in juni 2018 zou gewerkt hebben bij de nationale gendarmerie, wordt gelet op het geheel van voorgaande op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt. De pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande worden overigens door verzoeker niet *in concreto* weerlegd, waardoor zij door de Raad worden bijgetreden en luiden als volgt: *“U verklaarde dat u bij de nationale gendarmerie van Algerije werkte van 2 februari 2014 en dat uw contract normaliter op 2 februari 2018 afliep. U legt dit contract niet voor en reikt evenmin een valabele verschoningsgrond aan voor het ontbreken van dit contract. U verklaart dat het contract in de administratie van de nationale gendarmerie bewaard wordt. U kan echter niet uitklaren hoe het komt dat u geen kopie van dit contract hebt gekregen (CGVS, p. 14, p. 17), wat weinig aannemelijk is gezien dit een overheidsdienst betreft die u wel van (kopieën van) andere documenten voorzag (CGVS, p. 16). U verklaart voorts dat de nationale gendarmerie dit contract zonder uw instemming verlengde (CGVS, p. 14, p. 17), wat weinig aannemelijk overkomt. Ook hiervan kan u geen begin van bewijs aanbrengen. Er kan dus niet zonder meer aangenomen worden dat u na 2 februari 2018 nog in dienst was bij de nationale gendarmerie.”*

Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij tot aan zijn vertrek in juni 2018 gewerkt heeft voor de nationale gendarmerie en zijn contract gedwongen zou zijn verlengd, kan er evenmin geloof worden gehecht aan zijn verklaring dat hij gedeserteerd heeft. Dit geldt des te meer nu verzoekers verklaringen omtrent zijn effectieve vertrek en de aanvraag van zijn burgerpaspoort geenszins aannemelijk zijn. Zo is het opmerkelijk dat verzoeker niet in staat is de precieze datum te geven waarop hij zijn burgerpaspoort aanvroeg, te meer nu hij hiervoor verlof moest aanvragen (CGVS verhoor, p. 15) en dit geen normale of alledaagse gebeurtenis is gelet op zijn functie bij de nationale gendarmerie en te meer nu hij naar eigen zeggen iemand bij de gemeente diende te betalen om dergelijk burgerpaspoort te bekomen (CGVS verhoor, p. 15). Dat hij daarenboven niet wist wanneer het paspoort precies klaar was, ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van zijn relaas. Vervolgens merkt de Raad op dat het weinig plausibel is dat verzoeker, hoewel hij in februari nog maar gedwongen werd om zijn contract verder te zetten en hij reeds eerder geweigerd werd om ontslag te nemen, in juni 2018 al in de mogelijkheid was om verlof te bekomen en dan nog tijdens dit verlof in staat was om een burgerpaspoort aan te vragen en hiermee op legale wijze het land uit te reizen. De commissaris-generaal oordeelde dienaangaande op goede gronden als volgt: *“Nog kan u niet op een aannemelijke wijze uitleggen hoe u precies deserteerde. U zegt dat u een burgerpaspoort had aangevraagd en tijdens uw verlof in juni [2018] vertrok. U weet echter niet meer precies wanneer u uw burgerpaspoort zou zijn gaan aanvragen in de stad Khenchela, en dat terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u dit aanvroeg met het oog op uw vertrek (CGVS, p. 15). U weet ook niet meer precies hoe lang het duurde eer uw paspoort beschikbaar was, maar verklaart dat het doorgaans een week duurt (CGVS, p. 15). Het komt echter weinig waarschijnlijk over dat u in juni twee maal verlof zou hebben gekregen, één keer waarin u het paspoort zou hebben aangevraagd, en één keer waarin u zou vertrokken zijn, terwijl u in het verleden slechts om de vier maanden verlof kreeg (CGVS, p. 8) en terwijl u bekend stond als iemand die regelmatig te laat terugkeerde uit verlof (CGVS, p. 13). Ook deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.*

Nog is uw verklaring dat u gedeserteerd bent zeer moeilijk te verenigen met het gegeven dat u op legale wijze, met uw eigen paspoort, uw land verlaten hebt (CGVS, p. 15, p. 17). Erop gewezen dat u dan allicht een grenscontrole bent gepasseerd, en dat dit erop wijst dat u niet geviseerd wordt door uw overheid, verklaart u dat er op dat moment nog geen arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd. U was op verlof en kon zo het land uit reizen (CGVS, p. 17). Het is echter weinig waarschijnlijk dat u zonder problemen met uw burgerpaspoort het land zou hebben kunnen verlaten, terwijl u doorgaans slechts enkele dagen verlof kreeg (CGVS, p. 8). Daarnaast zegt u dat het opsporingsstelsel in Algerije niet zo ontwikkeld is als in België of in Europa (CGVS, p. p. 17). Dat u enerzijds zegt dat u nog niet opgespoord werd omdat u nog tijdens uw verlof het land verliet, en anderzijds uw succesvolle ontsnapping wijt aan het minder efficiënte opsporingsstelsel in Algerije, is niet consistent. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer ondermijnd.” De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om voorgaande motieven te weerleggen.

Vervolgens doen ook verzoekers verklaringen omtrent de vermeende gebeurtenissen na zijn vertrek uit Algerije verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende desertie. Dat verzoeker elke keer onmiddellijk nadat de politie in zijn huis was binnengevallen een *video-call* deed met zijn vader (CGVS verhoor, p. 7), maar dan toch niet in staat was om onmiddellijk te preciseren dat het ging om drie invallen, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. De Raad erkent weliswaar dat verzoeker bij de tweede vraag verduidelijkte dat het ging om drie aanvallen, maar mede gelet op het feit dat hij, gevraagd of er na zijn vertrek nog andere dingen zijn gebeurd die verband houden met zijn problemen, geen enkele melding maakte van een arrestatiebevel, terwijl hij hiervan wel melding maakte bij de DVZ (AD CGVS, deel DVZ, vragenlijst, vragen 3.3 en 3.4), en gelet op het belang van dergelijke element dat de kern betreft van zijn asielaanspraak, wordt de geloofwaardigheid van de beweerde desertie wel degelijk ondermijnd. Dat hij van dit arrestatiebevel, hoewel hem gevraagd werd of er zich nog andere dingen hebben voorgedaan buiten de huisbezoeken, niet op spontane wijze melding maakte en hij verder, nadat hij er specifiek naar gevraagd werd, niet verder kwam dan om algemene wijze te pomenen dat dit arrestatiebevel zich bevindt bij de Algerijnse autoriteiten (CGVS verhoor, p. 16) zonder hierop verder in te gaan, overtuigt de Raad allerminst.

De pertinente en draagkrachtige motieven van de commissaris-generaal worden bijgetreden door de Raad en luiden als volgt: *“Daarenboven overtuigen uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek evenmin. U verklaart dat de politie meerdere keren bij uw familie naar u is komen vragen. Ze zouden het huis doorzocht hebben, op zoek naar u. De laatste keer zou in 2019 geweest zijn (CGVS, p. 6-7). U kan aanvankelijk echter niet aangeven of de politie twee dan wel drie huiszoeken zou hebben gedaan (CGVS, p. 6). Wanneer u er opnieuw naar gevraagd wordt, kan u plots wel aangeven dat het drie keer zou zijn gebeurd (CGVS, p. 7). Redelijkerwijze kan echter wel verwacht worden dat u het aantal van meet af aan precies zou hebben kunnen aangeven. Bovendien weet u niet hoe de politie reageerde wanneer uw familie vertelde dat u daar niet was. U weet ook niet hoeveel politieagenten er kwamen. Nochtans zou u vlak na elk huisbezoek met uw vader gesproken hebben (CGVS, p. 7). In dat opzicht kan redelijkerwijze wel van u verwacht worden dat u hierover meer informatie zou hebben. Het betreft immers de directe gevolgen van uw eigen gedrag waardoor u het land ontvluchtte. Dit schijnbaar gebrek aan interesse brengt de geloofwaardigheid van uw verklaring opnieuw in het gedrang.*

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat er een arrestatiebevel tegen u was uitgevaardigd (vragenlijst CGVS, vraag 2). U rept hier niet over op het CGVS, zelfs niet wanneer er u expliciet gevraagd wordt of er na uw vertrek nog andere dingen gebeurd zijn die verband houden met uw problemen (CGVS, p. 7). Dat u het arrestatiebevel op dat moment niet ter sprake brengt, tast de geloofwaardigheid van uw verklaring hierover aan.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u tot vlak voor uw vertrek voor de nationale gendarmerie werkte, noch dat u gedeserteerd bent. Deze elementen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Zoals reeds *supra* aangestipt, benadrukt de Raad nog dat de door verzoeker bijgebrachte documenten niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. Immers, uit de documenten die verzoeker neerlegt (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1-4, zijnde foto's, einde stage, verlof en vertaling huwelijksakte) kan louter worden vastgesteld dat verzoeker voor de gendarmerie heeft gewerkt, maar kan geen enkele informatie worden afgeleid omtrent zijn tewerkstelling vlak voor zijn vlucht uit Algerije en evenmin omtrent de vermeende desertie. Hierbij kan nog worden toegevoegd dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt te dezen dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Volgende motieven worden nog onbesproken gelaten door verzoeker en worden bij gebrek aan enige kritiek, overgenomen door de Raad: *“U verklaart nog dat u meermaals voor een periode van vijftien of twintig dagen werd opgesloten omdat u niet op tijd terugkeerde uit uw verlof of omdat u weigerde een bevel op te volgen (CGVS, p. 13). Hieruit kan evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid. U werd immers opgesloten na een overtreding of na insubordinatie. Uit uw verklaringen blijkt nog dat u niet de enige was die op die manier bestraft werd. Jullie werden als gewone gevangenen behandeld (CGVS, p. 13). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat de opsluiting onterecht of disproportioneel was, en evenmin dat u anders werd behandeld dan anderen in gelijkaardige gevallen.*

Volledigheidshalve moet opgemerkt dat het loutere feit dat u enkele jaren voor de gendarmerie hebt gewerkt evenmin volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. U haalt geen elementen aan die erop wijzen dat u omwille van uw vroegere werk problemen zou moeten vrezen (CGVS, p. 16, p. 18-19). Het CGVS beschikt evenmin over dergelijke elementen.”

Verzoekers' kritiek op de andere motieven in de bestreden beslissingen, meer bepaald betreffende de momenten waarop hij het verzoek om internationale bescherming indiende, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers' kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Na lezing van het verzoekschrift dient de Raad immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de commissaris-generaal, waarin zijn verklaringen niet geloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven, het verwijzen naar en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen.

2.3.4.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal oordeelt dat er in Algerije momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse, wijst op *“het instabiel politiek landschap in Algerije en de corruptie die allom tegenwoordig is in Algerije”* en citeert uit een artikel waarin melding wordt gemaakt van corruptie bij verkiezingen.

Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen “*internationaal of binnenlands gewapend conflict*” werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest “*Diakité*” waar werd geoordeeld “*dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.*” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 35).

Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 34-35). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoot.

2.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO